

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 5. novembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 5 novembre 1925.

š. 45

RESNE SKRBI

Zbor ministrov preinisluje,
 to prav resne so skrbi,
 svet se samo krepa, tepe,
 kdo naj mir nam naredi.

Kesno se gubanči čelo,
 križem se vrté oči,
 kaj bo z našimi denarci,
 če le puška govori.

Usta se tišče grdo jim,
 skrb zavleče jim obraz,
 ni mogoče niti spati,
 to prav res je resen čas.

Zbor ministrov preišljuje
 in ugiba še sedaj,
 poleg tega podpihuje,
 kdor se tepe: »Tega daj!«

V soboto dne 7. XI. ob 20.30 in v nedeljo dne 8. XI. ob 15.30 se vrši v Trgovskem domu otvoritvena predstava s Cankarjevo dramo „Jakob Ruda“

Gorica, 5. nov. 1925.

Čuk na palci je vedno trdil, da so diplomati smešni ljudje. S tem pa nikakor noče vsiliti čitateljem mnenja, da ni vse prav, kar diplomati delajo. Bog obvari, oni vedno delajo tako, da se ljudje na svetu preveč ne razmnožijo, oziroma, da se preveč razmnoženi ljudje s primernimi sredstvi iztrebijo s površja. Za to iztrebljanje, ki mu po modernem slovarju pravimo vojna, je tudi vedno vzroka več nego dosti. Radi tega se nikoli ne razburjajmo, ampak da so diplomati smešni, je pa venčdar več nego pribito.

Čuk je bil na seji sveta zveze narodov, ki se je zbral v najboljšem razpoloženju, da spor med Bolgarijo in Grčijo reši na ta način, da ostane volk sit in koza cela.

Bolgar je trdil, da so Grki vdrlji na bolgarsko ozemlje, streljali s kanoni, morili in ranili in napravili škodo in bezguncje, ki jih je na tisoče bezžalo.

Grk temu sicer ni ugovarjal. Res, je dejal, je šlo nekaj naših vojakov na izprehod v Bolgarijo in zasedlo par stotin kvadratnih kilometrov bolgarske zemlje. A to nič ni v primerj z Bolgari, ki so prišli na naše ozemlje za celih 50 metrov, ali kaj pravim, za 50 metrov, ampak za celih 500 metrov.

Če Čuka šolski spomin ne zapuščja, se mu zdi, da je daljšava 500 metrov toliko kot pol kilometra. Ta prostor bi navadni zemljan pretekkel v teku petih minut, Čuk pa še preje. Iz tega je razvidno, da se je Grčiji zgodila krivica v tem, ker Bolgari niso zasedli več nego 500 metrov zemlje, ker bi imeli Grki v tem slučaju pravico in dolžnost zasedeti vsaj celo Bolgarijo in še kos Rumunije po vrhu.

V dnu te smešnosti je samo eno, da bi namreč Grki, ki so bili tepeni od Turkov, radi poizkusili svojo junaštvo drugje, da se jim zopet povrne ime junakov, dasi so znani kot ljudje, ki radi kažejo pete.

Drugače pa vlada po vsem svetu najlepši mir. To se pravi, da se v Siriji koljejo Druzi in Francozi in da je mesto Damask v razvalinah. Seveda

so to najlepši izgledi za takojšnji mir v Evropi in na svetu sploh. Če pomislimo, da so dali še perzijskemu šahu »lauf-pasa« na isti način kot nekda

njegovemu očetu, smo prepričani o notranjem in vnanjem miru med narodi.

Čuk na palci.

Tako je z lovcem

ki brez puške se na lov napravlja, slednja ga živali lepo pozdravlja, pes in zajec sta prijatelja celo — ne vzemimo tega mu preveč za zlo.

Glavni preglednik.

(Po Roda Rodi. Spisal Karlo.)

Nekega dne sem sedel na topu bolgrajske trdnjave in zrl tja čez Savo in Donavo v neskončno daljavo. Tedaj je pristopil k meni prijatelj Milan in mi rekel:

»No, kako je kaj, jebenti sunce žarko, otroček, ki se držiš še maminega krila? Kam pa si se zagledal?«

»Ah! Mislim na svojo bodočnost in se ne morem odločiti, ali bi šel za krotileca lesvov, ali za plesnega učitelja...«

»Izberi si srednjo pot brate in postani glavni preglednik! Nikar me ne glej tako čudno — resno mislim! Vedi, da sem jaz neke vrste zavarovalni kralj srbski v službi: »La Terra — Zemlja — die Erde — največje mednarodne zavarovalnice proti toči, ognju in življenju?« In zato rabim kakih dvanaest glavnih preglednikov.«

»Kako... in ti... me hočeš sprejeti?«

Sree v prsih mi je prenehalo biti od samega veselja.

»Kaj to kaj tako čudnega? Čisto naravno, čisto priprosto! Pritisnil bom svoj sultanski pečat in ti boš glavni preglednik. — Ali si razumel?«

»Seveda! Z največjim veseljem!«

»Pojdi torej z menoj, ti bom vse razložil!«

Šla sva v Kalilegdan park

in se sprehajala dol in gor. Milan mi je razlagal moje dolžnosti — in kako moram postopati, da prisilim ljudi do tega, da se zavarujejo.

»Veš to ne gre kar tako hitro!« je pripovedoval. »Marsikaterega je treba pregovarjati kot bolnega in šketlovega konja. Najprej ga moraš vprašati po sorodnikih v Nišu in če stric še sedi v Požarevaški ječi — seveda po nedolžnem. Nato moraš preiti počasi, čisto počasi na politiko. Če je mož radikal, moraš zmerjati čez Nemce, sicer pa čez Russe... ali vedno le zmerno in brez srda. Če pride beseda na vlado, potem povesi pomembno glavo in zmajaj z njo ter reči: »Boste videli, iz tega režima ne bo prišlo nič dobrega!« — in že si pri nevihti. O tem pa lahko mnogo, mnogo govoriš. Tu pa tam obrni oprezno, skoraj mimo grede pogovor na blisk, strelo in točo — in nato seveda, kako je praktično dandanes, da se lahko zavaruješ. Igraš se z roko v žepu — in nenadoma imaš — slučajno seveda, reklamni oglasek med prsti. Tega si čisto slučajno dobil — pri svojem prijatelju in tako dalje... beseda da besedo in... Če pa hočeš biti glavni preglednik, mi moraš še danes pridobiti Jožo Bojaniča, ki stanuje pri Starem Studencu. Obišči ga, brato! Srečno pot!«

Še me je potrepil po rami — in je šel!

»Oh! Dobrodošel! Kar naprej, kar naprej! Dober dan!« je rekel Joza Bojanič nenavadno sladko.

Veseli sem se tako dobrih znamenj prvega službenega obiska.

»Izvolite se vvesti! Anica! Prinesi slivovke za gospoda!«

»Hvala lepa, res!« sem odvrnil smehljaje. »Čemu taka čast?!«

»Ah kaka čast! Oprostite, da ne morem več... gospod.«

»Roda...« sem dokončal.

»Da, da, gospod Roda! Škoda, da niste prišli včeraj — smo imeli tako imenitne štruktije. Toda vseeno zelo me veseli tudi danes. Moja nečakinja v Nišu...«

»Kako? — Vi imate nečakinjo v Nišu?« sem ga vprašal, naravnost prestrašen od veselja, da Milanov recept tako sijajno deluje.

»Da! Ali imate morda tudi vi kako nečakinjo v Nišu? Prosim, gospod Roda, kar po njemu, saj nima kosti! Le stisnite ga še en kozarček... Da, da! Krasna kuha, to žganje! Kako pa tudi ne, saj je lasten pridelek. To se pravi: pravzaprav noben lasten pridelek, kajti je še od mojega deda; moj ded ga pa žalibog ne more piti!«

»Oh, ali je mrtev vaš ded?«

»Kaj mrtev! Še hujše kot mrtev!... V Požarevacu je zaprt... Kaj pa vam je, gospod Roda? Čemu se tako čudite?«

»Ah nič!... Samo, prosim vas, povejte mi, ali ima vsaka belgrajska družina svojega deda v Požarevaški ječi?«

»Kako se šalite, gospod Roda! Da seveda, gospod je inozemec. Ti pač prinašajo nazaranja sveta s seboj! Čisto drugačno življenje je tam zunaj, čisto drugačno kot tu na Balkanu... No pa mislim, da bo tudi pri ias kmalu čisto drugače! Kajti, vzemimo na primer: Bukareški mir se bo nekega dne revidiral...«

»Za božjo voljo, samo ne preveč o politiki!« sem vskliknil, spomnivši se na Milanovo svarilo.

»Prav pravite! Je nehvaležna stvar politika dandanes. Kar te ne peče, tega ne pijaj! Vi ste Avstrijec, kaj ne?... Da, da — navsezadnje zavisi usoda naše domovine edinole od Avstrije... Rusija, kaj Rusija!...« Joza Bojanič je pričel zmajati z glavo »Anica, pravim vedno svoji ženi, Anica...«

»... ničesar dobrega ne bo prišlo iz tega režima!« sem dokončal stavek in pričel še jaz zmajati z glavo.

Joza je pogledal kvišku, vesel, da sem pogodil njegove misli.

»Brate«, je rekel, »Zelo mi ugajate! Kako je to, da znate tako hitro presoditi stvari in razmere?«

»Moj Bog, ko sem pa že toliko časa tu...«

»Ah, že več časa tu? Tem bolj! Bistvo stvari se mora kazati zunaj, kot kaže zunaj srajco seljak. Potem se človek hitro spozna. In vam ugaja kaj pri nas?«

»Zelo, Podnebjie...«

»Gospod!« je vskliknil ves vesel. »Vi ste pravi uganjalec. Ravno o podnebjju hočem govoriti z vami. Pozlatil bi vaše besede! Da, vražje je to vreme! Ali ste morda poljedelec?«

»Ne... Jaz...«

»Torej hišni posestnik, kaj ne?«

»Ne... Jaz...«

»Da, strašansko to vreme. Če greste po Beogradu in opazujete lepe ljudi, si mislite, da mora biti Bog ve kako zdravo tukaj živeti. Vsi izgledajo, kot bi nekoč svoj kruh z enim zobom zvečili. Še en kozarček, gospod Roda. Na vaše zdravje!«

Veselo sem trčnil. Tako lahke si jaz stvari nisem predstavljal, ko mi je Milan zjutraj govoril o dolžnostih glavnega preglednika. Kakor da bi bil privezan na ustih, se je igral tam smehljaje. Nato sem postavil kozarček na stran in segel v žep. Bil je že čas, da privlečem iz žepa svoj reklamni oglas, oziroma vpisnico.

»Taki so ljudje!... Resnico ste govorili, gospod Bojanič. Še od danes do jutri žive in nič ne pomislijo naprej. — kaj bo z njihovimi otroci in domačimi, če se njim pripeti kaka nesreča, če morajo umreti!«

»Izvrstno, mladi mož! Hočem vam... imam hčer... Vam bi jo dal...«

»Če pa vidi, kako marsikdo živi v nesreči in obupu...«

»Ali ni res? In vse zapravi... tako, da morajo žena in otroci pozneje beračiti, ker jim družinska glava, ni ničesar zapustila. ... Gospod, je vskliknil Bojanič »če bi imel jaz, kaj ukazati, takoj bi moral vsak človek...«

»... četrti del svojega dohodka za zavarovalnino dati.«

»Kaj pravite — četrti del? Tretjino najmanj — da, eno tretjino!«

Sedaj pa le iz žepa s papirčkom! Ali kje ga imam za vraga?

In Bojanič je pričel začel srčno:

»Čujte, tu imam čisto slučajno pri sebi... bil sem pri prijatelju in mi ga je vtaknil v žep... reklamni oglas od »Ocean mednarodne zavarovalne družbe«, ki je ena izmed najboljših.

»Toda...« Molil sem mu brezuspešno pod nos svoj reklamni oglas od družbe »la Terras«.

»Nič, toda, mladi mož! Izključno morate vzeti en izvod. Povem Vam samo: za 400.000 dinarjev.«

»Toda...«

»Nič, toda! Hočete reči, da niste poročen? Ali potem ne

mislite nič na uboge stariše, sestre in brate? Ali naj umro od lakote, če čez toliko in toliko dni umrete?«

»Toda...«

»Smešno! Štiristo tisoč dinarjev — pomislite samo! Greste po cesti, s strehe vam pade slučajno korec na glavo in vas ubije. Jokaje vas objemlje vaša nevesta. Toda štiristo tisoč dinarjev je tu!«

»Toda...«

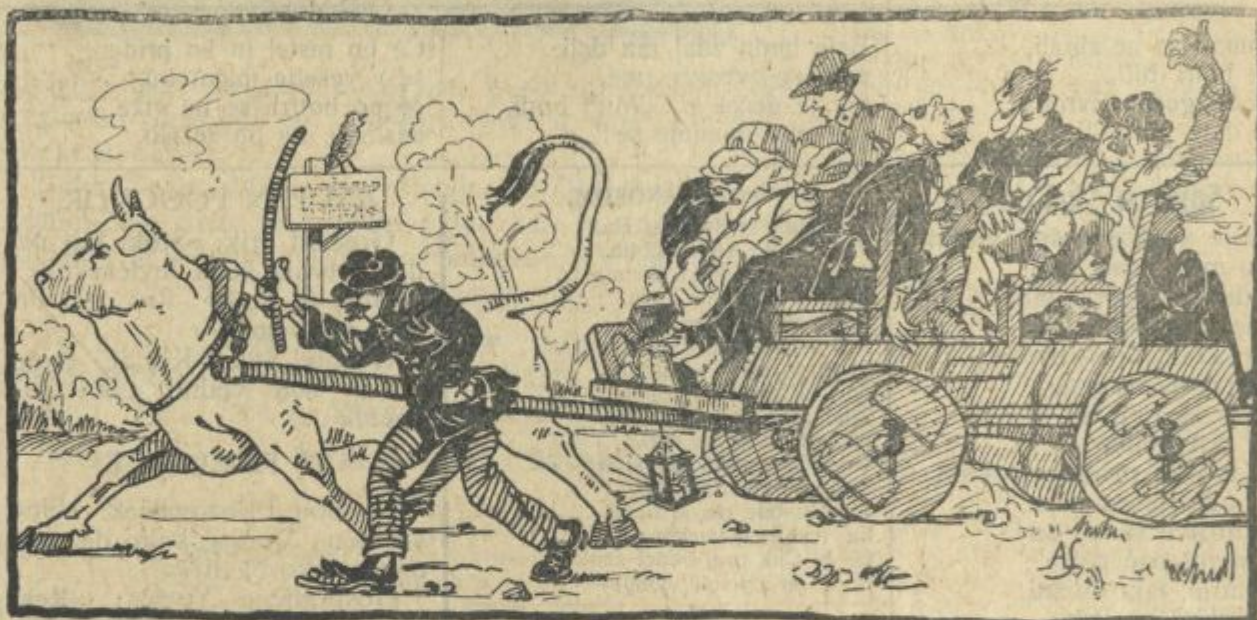
»Podpišite se, mladi mož, — svetujem vam! Take družbe kot je »Ocean« ne dobite z lepa. Še brcate z rokami in z

nogama, a družba vam že plača. Poleg tega plačate smešno nizki znesek: kaj pa je to 3210 dinarjev na vsakega četrletja — Anica, hitro še eno stekleničico žganega. — Podpišite, mladi mož, jutri ob devetih dopoldne pride zdravnik k vam — no še en »šnops«, še enega zvrnite... Tako, sedaj pa napravite še datum pod imenom! Tako! Na zdravje, gospod Roda!«

Vničen in potrft sem se vrnil k topovom in trdnjavi.

Ne pomaga nič! Nimam talenta za zavarovalstvo!

Nova železnica Ajdovščina - Postojna.

V glavi že je dolgo proga ta, v sanjah že vlak vam ropota, žvižga, piska, hrope, se ustavlja, ljudi nalaga, se naprej odpravlja.

A v resnici malo je drugače, s korjero vozi Ribi, a drugače je hlapon podoben kakor kaže slika, pa se popeljite, če vas ravno mika.

Budanjskim junakom v Piacenzi.

S frlami ste nas nazvali, lep pozdrav je to od Vas. Tudi sestre Vaše so med njimi, to si lahko misli vsak, prej robec si na usta držal, daj ga rajši še sedaj, da preširoko ne boš zeval, ko požreš nimaš kal. Se požvižgaš na Budanjke, mi požvižgamo na Vas, radi fantov v Piacenzi bomo vedno me same. Ošabne pa me — »dragi« nismo, ošaben morda si le Ti, malo drobnine v žepu čutiš, pa si misliš, kdo da si. Da lepe so Italjanke, vemo in vemo da ste grdi Vi, kar blo je glav v Budanjah s slamo, te vse so v Piacenzi. Enkrat bil si Šipko — tiček zdaj na taškem si o...ček. Takrat pel si po Budanjko, zdaj pa kruliš po taljansko. Da sam sebe ne razumeš, kakšno »špraho« imenuješ. In naš Janko Jankigaj če hočeš Ti povem še kaj kar pa Ti ne slišiš rad. To povem Ti drugikrat!

Prizadete.

MODROVANJE.

Zouta: Moj razum je moje — premoženje!

Cizara: No, uboštvo ni nič kaka sramota!

KDO BI VEDNO PAZIL NA RAZLIKO »ŠE« in »ŽE«

Panuncij: »Koliko je pravzaprav stara vaša hčer?«

Januncij: »Šestindvajset jih ima!«

Panuncij: »Že poročena?«

Januncij: »Seveda. V oktobru bo šest let.«

Panuncij: »Torej: še poročena!«

MALI MIRKO

Mirko dobi od stare matere petdeset stotink, pa se pozabi zahvaliti. Mamica ga opomni:

»No, kako boš rekel, Mirko?«

Mirko molči.

»No, ali te ni sram?! Kako pa mama reče, kadar ji ata da denar?«

»Ali je to vse?« odgovori Mirko.

V ZAKONSKIH NEBESIH.

Ona: »Vidiš, tu v časopisu čitam, da možki radi klobukov tako zgodaj osive!«

On: »Da, radi ženskih!«

NA POŠTI.

Mož (na pošti): »Gospodična, ali mi lahko poveste, če moram od tu do Beograda telegrafirati in koliko me bi stala vsaka beseda, ter koliko časa bi brzojavka hodila?«

Gospodična je nejevoljno zagodrnjala:

»Jaz nisem zato tu! Brzojavite, pa boste že videli, kako je!«

Toda, kako se je začudila in prestrašila, ko je sprejela od gospoda brzojavko:

»Srečno došel. Gospodične so tu zelo surove in hudobne!«

POGOVOR.

»Kako je to, da niste nič očrneli, ko ste bil vendar v primorskem letovišču?«

»O, da, saj sem močno zagorel. Toda, ko sem prebral hotelski račun, sem zopet pobledel!«

SEVEDA, ČE BI.

»Zob, praviš, da te boli? Jaz bi ga kratkomalo dal izdreti, če bi bil moj.«

»Jaz bi ga tudi, če bi bil tvoji!«

Angel miru, ki se je rodil v Locarno.

Diplomati so se zbrali, da bi botri bili, ko bodo gospa Evropa malo dete porodili.

Baje bodo zdaj mu dali, prvo še zvenceče imé, ker je deček pa „Mir“ bodi, naj tako imenuje se!

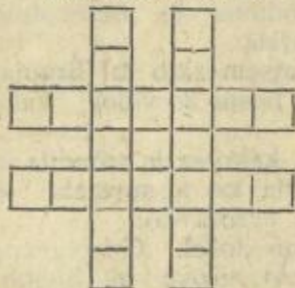
Če bo rasel in bo priden, še v veselje mami bó, če po botrih se ne vrže, mislimo, da bo že šlo,

Če bo tak... kakor botri, še na svetu ni miru, to za uho si zapiš'te in bodite brez strahu.

Sovi na Skal'ci!

Iz tvoje sladke pesmi vidim, da po meni hrepeniš, tudi da se ti dopačem ter me za moža želiš. Ko do konca sem prečital, tresle so se mi noge, so lasje se naježili, mrzla pot oblila me. Kajti tvojim pridnim rokam svoje ude ne zaupam, ker sumjive se mi zdé, bilo bi mi pač gorje. Mojji udje, tako nežni, ne bi bili ti hvaležni, če bi z metlo jih zravnila, meni lase izruvala. Boljš' je, če me ubije strela kakor da b' me ti objela. Od strahu še dan's boleham. Ne snubim več, od zdaj prenehaj, Očarala si Sova mene, zato naj strela te zadene.

Nova uganka. Križanka.

Črke: a, b, d, e, g, i, m, o, r se naj v prazne kotnike tako postavijo, da se vodoravno in navpično imenuje dvoje važnih mest v državi S. H. Š.

Kdor uganko pravilno reši in pošlje na upravo Čuka na palci v zaprti kurverti za L. 3.—znamk (Jugoslovani Din. 7.—, a ne znamk), mu pošljemo poštne prosto knjigo Franceta Bevka »Rablji«, ki se prodaja v knjigarnah po L. 6.—. Obenem bo njegovo ime objavljeno v prihodnji številki »Čuka«

POD NANOSOM.

V Ljubljé je študirat šla, v serženta se zaljubila, čeprav je deklica še mlada, fante z juga ima rada. da le zna obljubo dati. Naj je reven al bogat, in prav dobro se li zdi, da Čuk o nji ne govori. Zdaj pa Čuk je priletel, ob potoku se je vsel, poslušal zvesto, gledal je, kak serženta ljubi se. Punčka tale res je fletna, nje lepota neverletna. Če bi Čuk prej vedel zanjo, bi se on zaljubil vanjo!

IZ HRUŠEVJA.

Ti si N-ježica, trdna mrežica, Jerneja vlovila, in T. zapustila. Bi dobro živela, b'la zmeraj vesela, b'la bala nar'jena, in prav preskrbljena, sedaj boš trpela, pa slabo živela. Si obrekovala, se zapeljala. Tako se zgodi, kdor prav ne živi. Pa tudi ti T-čunčika, trdega kljunčka, čez druge vse veš, a nase ne zreš, si drugam se podala, a kaj si iskala? Ko nisi dobila, nazaj se vrnila. Še bi kaj deli, a bod'no veseli, da pesmi je konec, pa drugič kaj v lonec.

ZAUPEN POGOVOR.

Gospod Štik: »Štok, kaj ne, da je tvoja žena levičarka?«

Gospod Štok: Res je. Po čem na poznaš?«

Gospod Štik: »Ker je tvoje desno lice vedno tako ru-deče!«

OH TE ŽENSKE!

Gospod Prilizovalček: »Gospodična Verica, kako da ste danes tako blede?«

Gospodična Verica: »Res, blede sem? Ah, pripovedujte mi hitro kaj pikantnega, da bom zarudela!«

PREBRISANI ZDRAVNIK.

Nek znamenit in zelo izvežban zdravnik je dajal o biske prvič po dvajset Lir, drugič po deset Lir.

Nekj zvičez si je hotel prihraniti deset Lir in je prišel k zdravniku rekoč:

»Dober dan, gospod zdravnik, *zopet sem tu!*«

Zdravnik ga nekaj časa ogleduje, potem malo posluša na hrbtu in reče:

»No, glejte — je že nekoliko boljše! Vzemite še od tistih zdravil, ki sem vam jih pri prvem obisku predpisal!«

Književna zadruga „Goriška Matica“ v Gorici naznanja, da so knjige za l. 1926 dotiskane in so se začele razpošiljati že te dneve po abecednem redu. Tekom 14 dni dobè vsi naročniki knjige na dom. Knjige se dobè tudi v „Narodni Knjigarni“ v Gorici. Cena štirim knjigam je L. 5.—. Kdor želi kolekcijo vseh pet knjig (1. koledar, 2. roman Evfemija, 3. Don Bosco, 4. roman „Smrt pred hišo“ in 5. Otroci stepe), doplača še L. 2.—. Za ceno L. 7.— dobi 5 knjig. Ker je število natisnjenih knjig omejeno, naj se oni, ki žele knjige dobiti porurijo. Celoten književni dar je krasen.

Rešena uganka

Vseh vojakov pride 39 vrst in 2 ostaneta, po 4 v vrsti pride 29 vrst in ostaneta 3, po 5 vrsti je 23 vrst in ostaneta 4, po 6 v vrsti pride 19 vrst in ostaneta 5 vojakov in po sedem vojakov v vrsti pride 17 vrst.

Prav so rešili: Angela Sepin, Trst; Marija Zenko, Trst; Jamnik Ivan, Puštal; Ivanka Zigon, Dol. Branica; Čermič Rafael, Št. Peter pri Gorici; Anton Grosar, Čepovan; Angela Kozuh, Trst; Ivan Gaberšnik, Jelšane; St. Vižin, Solkan; Gino Vascon, Trst; M. Štrekelj; Kastelic Josip, Trst; Ivan Jereb, Rakovnik; M. Lavrenčič, Tolmin; Golob Franc, Planina; Franc Laharnar, Slap; Milan Rebec, Dolenja Košana; Friderik Kovačič, Monfalcone; Tomažič Ivan, Bitnje; Vincenc Froelich, Idršek; Zavrtnanik Milena, Lesce; Pavla Vilhar, Postojna; Plesničar Nidmar, Gorica; Stanislav Tavčar, Ivanjgrad; Jožef Cudel, Predil; Franc Črešnjik, Moškanjci; Malalan Karl, Il. Bistrica; Franc Tinde, Primokovo 39; Lušek Alojzij, Lajtersberg; Vladimir Puntar, Prosek; Wigele Miroslav, Mojšperk; I. Kukovec, Maribor; Ivanka Štrukelj, Logar (prov. Bologna); Fr. Eržen, Zabuknje pri Kranju; Avg. Kobe, Unec pri Rakeku; Vinko Kušar, Vič pri Ljubljani; Vincenc Frelih, Idršek pri Idrili; Rezi Magajne, Zidanimost; A. Miklavčič, Loke pri Trbovljah.

ZA VSAK SLUČAJ.

Gospod (služkinji): »Ana, ravnokar sem se prepiral s svojo ženo; zaprite hitro klavir in dajte mi sem ključ.«

NA POŠTI.

Nek mož pride na pošto in vpraša po poštno ležeči denarni nakaznici.

»Da!« pravi uradnik »ali se lahko legitimirate? Denar je tu!«

»Tako!« pravi mož in izvleče iz žepa srečno najdeno sliko ter jo ponudi pošt. uradniku.

Ta jo dolgo časa ogleduje, pogleduje zdaj njega, zdaj njo in reče končno:

»Se vjema! To ste vi! Tu imate denar!«

ŠE NI ZA GOTOVO VEDEL.

»Kakšno vino je bilo tisto, ki so vam ga nocoj po noči ukradli?«

»Ah, vejo, gospod komisar, nisem dal še nobene etikete na sod, moralo bi pa biti briško vino!«

OZNAČBA.

»Ali lahko govorim z gospodom Skopcem?« je vprašal tuja.

Služkinja je vprašala zopet. »Katerega mislite, sta dva brata Skopca v tej hiši!«

Tujec je za trenotek pomislil nato veselo rekel:

»Ah, tistega, ki ima sestro poročeno v Budanjah pri »Treh čadah.«

UKLENJEN.

Gospod Brze je prisostoval predavanju. Debel gospod mu je stopil že takoj začetkoma na nogo in stal tako ves čas. Po preteku pol ure je nastala kratka pauza in gospod Brze se je vpljudno obrnil do debelega gospoda:

»Dovolite, gospod, da grem na kozarček pive! Samo za trenutek. Pridem takoj nazaj!«

NA POTI ROMANJA V RIM.

je prišla tudi gospa Vipavskaja do Vesufa, kjer so opazovali razni popotniki strašni izbruh.

»Oh, how wonderful!« je vskliknil v bližini nek Amerikanec »ali ni to kakor v Hadu?« (Had je veljal za nekak pekel pri starih Grkih).

Na to se je začudila gospa Vipavskaja:

»Kje še vendar niso bili ti Amerikanci!«

NAIVNA MIMICA.

Mimica: »Glej, mama, tista le opica je pa tako podobna stricu Mirkotu!«

Mama: »Toda Mimica! Kaj ti pa prihaja na misel!«

Mimica: »Kaj misliš, da me je slišala opica?«

PONOSNI OČE.

Gospod Cigara: Gospod Cigara, okregajte vašega sinčka, ravnokar je lučal za menojo kamenje.

Gospod Dr. Fižol: Pa vas je zadel?

Gospod Cigara: Ne!

Gospod Dr. Fižol: No, potem pa ni bil moj sin!

PETERČEK.

Sestra: Peter, nocoj smo dobili sestrico!

Peter: Ali res? Pa si povedala tudi tatu! Ali ne veš, kako je bil hud zadnjič; ko sem prinesel domov mladega psa?

SMRT PRED HIŠO

se imenuje ena izmed knjig, ki jih je izdala letos »Goriška Matica« za svoje ude. Ta roman je spisal FRANCE BEVK,

in opisuje trdo življenje male vasi v pol preteklosti. Veseli in žalostni dogodki se vrstijo, resničen kos življenja ti stopi pred oči.

Slika kaže prizor, ko pripelje trdi Brdar svojo deklo k njenim starišem in pačuje zato, ker jo je njegov sin zapeljal, a se protivi poroki, odškodnino z besedami:

»To za sramoto in bolečino!«

To knjigo in še **Koledar za l. 1926** in **Evfemijo** ter **„Don Bosco“** za L. 5 — kdor doplača L. 2, — dobi še knjigo **Otroci stepe.**

Sezite po Matičnik knjigah!

V ODGOVOR NA TRETJI PRAVIJO IZ KOBARIDA.

V Kobaridu ljubosumnost veliko ulogo pač igra, naj bo radi vina, piva, al' radi krila ženskega. Jezi se general Massena, ker Hindenburg se mu ne vda, od njega »Dormiš« piva neče, ker več proda »Moretti«-ja. In tisti s skravžanimi lasmi, in tisti ki ima zvesto srce, od dolgega časa počet kaj ne ve, konzulatu se približat' ne sme. Oh, bili so časi pač zlati nekda, ko liric imel je, še drugega kaj, in pil je in vriskal po cele noči, saj vse darovale so »črne oči«.

UBELJSKO.

Ko iz gostilne se odpravimo, pod klánčkom se ustavimo, mi fantje mislimo pa to, da v Ubeljskem brez skrbi kličemo.

Pod okencem mi kličemo, da Katrice priključimo, a naenkrat zašumi, že kamenje leti. Kaj v Ubeljskem se godi, lim res mari družga ni, kakor kamenje lučati? Deklice ne bomo zapustili, še bolj jih bomo zdaj ljubili. Ne naredi prav nič nam to, če parkrat domov tečemo. V strahu smo lim mi, da srce v flačce nam leti, ko zleze zopet v pravi kraj, v Ubeljsko gremo nazaj.

DIJAŠKA.

Pri maturi: Profesor: Sirk, povejte mi, kar veste o Miltonu!

Dijak Sirk: Milton je bil znamenit in skaven angleški

pesnik, gospod profesor, ki se je poročil in napisal »Zaljubljeni paradiz«. Nato mu je umrla žena in je napisal zopet »Nazajpriljubljeni paradiz!«

NE IN JA!

V nekem mestu je udaril nekdo po vratih neke hiše pozno zvečer in razvil se je sledeči pogovor:

»Sosed, ali že spite?«

»Ne!«

»Ali nam moreš posoditi hlepček kruha!«

»Ah, že spimo!«

Zakaj? Zato.

Zakaj je Janko dal budanjske Urške in Mieke v Čuka?

Zato, ker jih v Edinost, Stražo in Mali list ni hotel dati, kakor so ga prosile.

Zakaj Janko, Maričkam in Rezkam budanjskim noče dosti odgovarjati?

Zato, ker pravi narodni pogovor: »Babe še hudič ne užene!«

Zakaj so Rozentalske punčure te dneve prepevale »Cuku« na »časti« italijansko pesem?

Zato, ker je škandal, da slovenske ne znajo. Ej, punčure, punčure! Cuk Vas bo vtekel za Vaše lase, če bodelele še nadalje sramoto svojim slovenskim materam, ki so Vas zredile z mlekom iz slovenskih prsi.

Zakaj se je to poletje toliko plešalo na Goriškem?

Po morali »Malega Lista« zato, ker je za te ples »Narodna Tiskarna« v Gorici natisnila plakate. In »Mali List« vije proti nebu hinavske oči in se vprašuje kaj bi rekel pokojni dr. Gregorčič, če bi to vedel? — Na to škodoželjno jaremijado »Malega Lista«, čigar gospodar je Virgilij Šček, sedaj ravnatelj katoliške »Zadružne Tiskarne« v Gorici, bi se spodobilo to-le vprašanje: Kaj bi rekel mons. Ignacij Valentinčič, predsednik »Katoliškega Tiskovnega Društva« v Gorici, če bi vedel, da se tudi v katoliški zadružni tiskarni v Gorici tiskajo plakati za pohujšljive javne ples? — Nerodni Šček, čemu se praskaš tam, kjer te nič ne srbí!

Zakaj so je letos na Goriškem toliko slovenskih mladih, lepih, svežih, zaljubljenih parov poročilo?

Tepežkanje med narodi.

Na svetu danes je tepežka, kot ni bila še nikdar, komaj zadiši po miru, že jo zopet udar na udar.

Turek Grka je nabiskal, tolče Grk, Bolgar drži, Abd-el-Krim je druge šeškal, tudi njega zdaj boli.

Če še vzamemo Francoze, ki jih Druzi zdaj pesté, res tepežke ne bo konca dokljer še ljudje živé,

Po morali »Malega Lista« zato, ker je »Narodna Tiskarna« v Gorici natisnila za te zaljubljeni pare — poročne liste. Kajpak, »Narodna Tiskarna« mlade pare »nareja« in jih »združuje« kar s — tiskarskimi stroji!

Zakaj je letos na goriškem tako borata letina novorojenčkov? Zato, ker je »Narodna Tiskarna« v Gorici natisnila vesela naznanila, s katerimi srečni stariši naznanjajo s poročnikom, pri katerem in znanem, veseli družinski dogodek! Vse to se di seveda po morali »Malega Lista«. Kajpak, »Narodna Tiskarna« tli, kar s svincem otroke, jih dene v tiskarski stroj in — glej čudo! — iz tiskarskega stroja prične živ paglavček! Joj, joj, »Čudeži« se še dandanes gode!

Pisma

IZ SPEZIE.

Dragi Čuk!

Po dolgem času smo se zmislili nate! Slišali smo, da ti vse vidiš, izveš in vse kraje preletiš. Zato te bomo poprosili nižje podpisani fantje & topničarskega polka v Speciji, da nam pozdraviš naše lepe rojstne kraje in nepozabljena dekleta, ki v njih prebivajo, ker so teh par mesecev na nas že pozabile: Tavčar France iz Vojšičice; Repič Anton, Cepno; Kalčič Miha, Barban; Maver Servolo, Boljunec; Armanini Marijo iz Voloskega.

Slovenski fantje iz Specije pri 8. težkem topničarskem polku pošljimo najlepše pozdrave starišem, prijateljem in dragim prijateljicam če so na nas že davno pozabile.

Slovenski mi smo fantje z Goriškega doma, zato pa vam pozdrave skupno pošlemo. Nezabljena dekleta, kaj z vami se godi. Delajo vam družbo drugi, jo bomo k letu mi. Tako jim le povejte, naj se pripravijo, se moramo vrstiti, če pray je žalostno. Jih čakamo prav težko povemo vam zakaj, le k našim dragim staršem, vrnili se nazaj. To vse bo še mogoče, vsaj upamo mi vsi, ko letniki za nami bodo klicani! Vojaki smo še mladi, pa dobro »zuceni«, straže smo že siti, sedaj pa boste vi. Vam ne želimo dosti, kjer vemo kaj je to, prepričani pa boste, kako je z nami b'lo. Zabavajte se fantje, ker kmalu mine čas, vam bodo dali puško, ter slabo bo za vas. Spominjali se boste le na pretekle dni, in daleč proč od doma, kralju služili. O, mamice, ve drage, kje naši sinl so? Recite jim, da kmalu v hiši bo slovo. Zamerili ne boste, slovenski vi ljudje, s tem vam le povemo, vojaški stan kaj je. Pozdravljamo vas tudi, končamo pismo to, v par mesecih pa desno, podamo vam roko. Zbogom ve dekleta povemo vam na glas, da črni kot zamorci, smo kmalu spet pri vas. Pozdravljamo vas »hajele«

in prosimo vas to, da dekile ohranite, k' je včasih naše b'lo. Vojškega življenja konca ni nikodor, iz Specije pozdrave naj nese vam vihar.

Grubiša Avgust, Opatjeselo; Penko Franc, St. Peter na Krasu; Golob Anton, Idrinja; Rupnik Andrej, Idrinja; Simčič Anton, Zabiče; Križmančič Marij, Padrič; Repič Anton, Cepno; Maver Servolo, Boljunec; Simčič Franc, Zalog; Armanini Marij, Volosko; Tavčar Franc, Ojčica; Klančič Gabrijel, Miren; Rudolf, Rafael, Crni Vrh; Gruden Adi, Idrinja; Gabrijelčič Peter, Ajba pri Kanalu; Merljak Anton, Renče; Bandelj Leopold, Gabrovica; Trobec Anton, Klanc; Kocunna Mirko, Gorjansko; Kogej Leopold, Idrinja; Kovač Franc, Postojna; Raspor Anton, Klana; Sel Franc, Trst; Sosič Marij, Opčina; Grebenjak Ivan, Deskle; Smelj Stefan, Košana; Trpin Franc, Gorica; Novinc Jožef, Cerkno; Brezigar Izidor, Kanal; Črnjarič Vincenz, Matulje; Kalčič Mihael, Rudonje; Čuč Franc, Postojna; Simčič Jožef, Skavenca.

ENAKI Z ENAKIM.

Nek oceanski parnik je vozil v pristanišče mesta Southampton, ko mu je prišla nasprotj mala ladjica, ki je vozila premog in mu zaprla pot.

»Pojdi s poti s svojo umazano, staro ladjo!« je vzkliknil s krova nek častnik.

»Ali ste vi kapetan tiste ladje?«

»No jaz sem najvišji častnik!«

»Potem govorite raje s svojim enakim, jaz sem pa kapitan te ladje, pokličite kapitana vaše ladje!«

ČUDNO VPRAŠANJE.

Janez: »Ti, ali se je tvoja ura ustavila, ko je padla na tla?«

Jakob: »Seveda, Kaj pa misliš, da bo letala po sobi?«

Tiho in varno....

Kako se Cucek*Bojiš previdno vrača iz gostilne domov, da ga njegova boljša polovica, ki spi spanje pravičnega, ne vidi in ne sliši ter ni primorana pomeriti svoje copate na tisti plati njegovega telesa, ki se navadno ne imenuje.

Pravijo.

Pravijo v Cerknici, da se čutiljo nekateri gospodje z magistrata, ki imajo špico z drata, zelo, zelo ponižane in razžaljene, odkar jih je malo oključal Čuk na palci.

Pravijo v Cerknici, da sta imela ne dolgo tega neka gospodična kratkolasa in gospod Mariner nedovoljen nočni sestanek na sokolskem prostoru, Čuk na palci jih je kljub temi videl in zaskovikal je, da greh se delati ne sme.

Pravijo tudi tam, da sta se šla minulo nedeljo čevčjar F. P. z Peščenkarskega predmestja in krojač F. Š. izpod kaplanije k Sv. Miklavžu za Slivnico zaobljubit — večnemu devištvu.

Pravijo v Cerknici, da ste se gospodični Malči »Traifka« in I. F. privrile v baraki na oglu Jurkovega vrta, da si zdaj za nič na svetu ne daste odstriči las, ker Čuk na palci ni kar tako, kot bi rekel ena in dve je tri.

Pravijo istotam podolzem in počez, da znajo gospod Adi z Velike gase še nekaj več kot hruške peči.

Pravijo v Cerknici, da si je nameraval tamošnji trdovratni kandidat smrti K. Ž. že trikrat vzeti življenje pod vplivom demona »alkohola«, a se mu je njegov samomorilni načrt vsakokrat temeljito ponesrečil. Pri prvih dveh poskusih se mu je baje spaga, ki si jo je bil privezal za vrat ob kljuko hišnih vrat bivše kavarne,

utrgala obakrat, ker je bila — papirnata, ali »gemistvare«, kot smo rekli vojnim izdelkom; pri tretjem poskusu si je pa revež od same prevelike naglice pozabil nabasati — kanon. Čuk šaljivec, in tega zlomka ne manjka nikjer, pa pravi, da zato še pravega poguma nima, ampak samo simulira, kadar ga popade hlačna mrzlica.

Pravijo tudi tam, da »mrjaša« Gustel Dolžan vulgo Pijegarad en čas za mizo, en čas pa pod mizo, kakor mu pač najbolj nese.

Pravijo v Cerknici, da bi gospod uradnik D. S. z roženimi očali zelo radi videli, ko bi vozil vlak še Zevše-Cerknica-Radlek in tako naprej, da jim potem ne bi bilo treba več capljati na Rake ob vsakem poletnem in zimskem vremenu.

Pravijo, da se vlačijo cerkniški fantje kot megle okrog, z upadlimi, mrtvaško bledimi in zasanelimi obrazi ter praznimi trebuli, odkar jih je pričela napadati klistirna, v zdravniški vedi še neznan, Francoska epidemija »Biskerlonc«, katera je baje po njih zatrdilo zelo opasna za vlovitev v zakonski iarem in se že s strašno, kakor lava vseuničujočo naglico širi po vsem prostranem polju cerkniške mode.

Pravijo v Lomeh pri Črnem vrhu, da je neki fant na Marjetno nedeljo po noči, ko je odhajal od svoje zaročenke, izgubil čisto nov klobuk, ker se ga še danes vidi tu pa tam brez njega.

Pravijo, da so v Černikalu tako grde ceste, da se še koza ne upa po njej skakati posebno tista na sv. Ivan.

Pravijo, da so imele zadnjič, ko se je spremenilo solnce v znamenje Čuka, svetovno znane cerkniške klepetulje svoj prvi ustanovni občni zbor na vrhu čarovniške Slivnice pod častnim predsedstvom 60 letne gospodične ta »šantove«, ki je nalašč zato prijezdila na metli iz daljnega Kleka, in tajnice učene gospe Macafizlje, katera prekaša vse v klepetavi modrosti. Med viharnim medsebojnim pozdravljanjem, aplavzom, hura in živijo hlici, odobravanjem, prerakanjem in cincanjem na vse štiri vetrovine strani, so končno sklenile s zapisnikom, ki se je završil še-le po dolgotrajni debati, da si ustanove samostofen in neodvisen klub pod firmo: delniška družba »Klepetulja«, čigar naloga bo pričeti predvsem s široko zasnovanim programom in z ustanovitvijo lastnega časopisa, ki bo izhajal dnevno z nazivom »Babji Telegram«. Urejevale ga bodo samo ženske z »Bubi frizuro«, ker imajo baje le-te še največ smisla za radium brzobjavne vesti, v glavi pa več popra kot soli.

Pravilo v Cerknici, da je prinesel dnevni časopis kluba tamošnjih klepetulj »Babji Telegram« v svoji svečani prvi številki med drugimi novostmi tudi ta-le ženitbeni inserat:

V svrhu takojšnjih ali poznejše ženitbe želi naobrazen, 59 let stari mladenič, lep in Herkulsko močne postave, vzvišenih čustev, strastno poželjivih lastnosti in žareče krvi, poznanja, oziroma korespondence z mlado, niemu primerno gospodično ali vdovo brez otrok, ki je lepe in prijetne vnanjosti od spred' in zad'. Cenjene, neanonimne dopise s sliko, ki je pogoj, in polnim naslovom na upravo lista »Babji Telegram« pod »Silno hrepenenje«. Tajnost le na željo zajamčena s strogo diskrekcijo.

Pravijo v Cerknici, da so neki oudotni gospod, »Fajfa« zelo duhoviti, odkar so baje znašli nov način navijanja peresa od »solnčne ure, s katerega pomočjo bo šla zdaj ura, kadar jo bodo »navintali«, vkup kar tridesetletja, jamčeno z garancijo cele večnosti. Drugače pa so tudi dober človek. Zdaj na primer povzdigujejo svojo vilico, jo lepšajo in jo pucajo in kar čez dan zidarji na podstrešju sezidajo, to baje čez noč sam spet podro, samo da imajo oni pri njem več dela in več zaslužka.

Pravijo tudi tam, da so gospod »Vipavc« zelo moder, odkar čutiljo, da bodo priženili 40.000 dinarjev in — ženkico, katero so poslali baje v Ljubljano dolgo vas se učiti kuhati. Če kdo tega gospoda na cesti vljudno pozdravi z »dober dan« ali »dober večer« ali običajnim »zdravo«, mu odtlej še svoj domači piš me v r... ne rečejo. Pri odhodu iz gostilne, kjer so bili v kakih družbi, pa sploh že od nekda nimajo navade reči: »z bogom« ali »lahko noč«, ker to v pravilu njih olike še nikdar bilo ni.

Pravijo, da ker so postale Domžale trg, nosi večina Domžalskih deklet pubi frizuro, na čelu jim je Anca.

Pravijo, da ista Anca ne mara »anjota, ker ima predolge lase ter šimi.

Pravijo, da je v Nadanjem selu neko šestnajstletno deklet, dobilo karto, zaradi katere preklinja od veselja.

Pravijo, da gledališka uprava v Mariboru vstopnino za dva meseca nazaj pobira, ker se bode še-le čez tri mesece naprej igralo.

Pravijo, da v Mariboru na »Kralja Petra trgu« nekdo za Čuka od kupcov po din. 2.— cigani, ko drugod samo Din. 1.50 stane. Čuk naj za SHS cene tiska.

Pravijo, da bode mariborski magistrat splošni davek na »Nachttopfrisur« uvedel za podporo brezposelnih revežev.

Pravijo, da si misljo kratkolasne »frilice« v Mariboru še za 50 cm krila skrajšati, zato pa vidno hlačice podaljšati.

Pravijo, da bode v Študentih pri Mariboru električna razsvetljava zato napeljana, da bode vendar enkrat občinskim komunistom pamet razbliskana.

Pravijo, da je M.... iz Kreglišča silno veliko solz potočila za E... in jih pretaka vedno. Pa ne samo ona, ampak tudi njen oče se silno jezi nad drugimi, a Čuk se raie umakne, ker ni kriv te katastrofe.

Pravijo, da bodeta v Cerknici Jurčkov France ta dolgi z Placa in šivankar France Zobotrebec iz Rožne vase, otvorila ženitbeno posredovalnico.

Pravijo, da je bila v Cerknici zadnje dni velika povodeň in sicer je voda nastala vsled tega, ker so se jokale Cerkniške dekleta, osobito iz velike gase za nazaj odšliim urlaubarjem. Vsako prizadevanje domačih fantov, da dekleta potolažijo, je bilo zastonj, ker kolker je fantu vmejs, marinar je najbolj feist.

Pravijo v Mariboru, da bi se g. Ač, iz rač. pis. Delavnice silno rad spoznal z dopisnikom Čuka, kateri želji se mu pa ne more ugoditi, ker je to javna, državna tajna.

Pravijo v Mariboru, da je vožnja po Gosposki ul. zato prepovedana, da se takl ki tam ne upoštevajo, lahko vozijo pred nosom policista z avtomobili, izvožčki, motornimi kolesi in karjolami. Živela svoboda!

Pravijo v Mariboru, da je bil »Nočni ptič« glede Ivrt slabo informiran. Kakor se v Delavnici govori, isti ne ribari v Dravi, ampak blizu Pesnice v nekem potoku, ki je vedno suh. Da se pa temu nedostanku opomore, mu nosi njegov sinko iz najbližjega studenca s klobukom vodo v potok, da lahko sir namoči.

Pravijo v Mariboru, da so radi znane carinske afere šli nekateri cariniki na letovišče v Sodno ulico, kar pa nikako ne odgovarja letnemu času. Najbrž je bilo v poletju preveč posla. Najbolj se njihova odsotnost občuti v Klub-baru, kjer jih znane gospodične zaman pričakujejo. Tudi natakari si rava lase, ker jih ne more opehariti za nobeno flašo šampanica. Slava jim!

Pravijo v Mariboru, da se nekateri učenjaki, katerim bi bolj pristojalo, da gredo v cerkev se kesat starih grehov, belljo glavo, zakaj da je mestni park sedaj ob večerih prazen, hotelske sobe pa zasedene. Slušajte rešitev izkušenega mladeniča: »Ker je v parku še premrzlo.«

Pravijo v Mariboru, da je neka gospa dala svojemu soprogu za večerjo v salato »Ricinus-olje«, da se je medtem, ko je isti sedel 2 uri za vratni z napisom 00, lahko zabavala z svojim »Zimmerherrn«. Pazl se, drugič te razkrinkam javno!

Pravijo v Mariboru, da se nahajajo v Melju 2 gospodični, ki bi se zelo radi omožile. Prva je še mlada in suha, ampak brez dote in zelo zbirčna, prisegla pa je, nikdar poročiti železničarja in to najbrž radi tega, ker je njen prvi ljubček bil železničar in kakor znano izvrsten fant, torej iz izkustva ne. Druga pa je že starejša in ne tako izbirčna (to je že navadno tako), prinese pa kot doto enega sinčka, kateri že nosi škornje svojega neznanega očeta. Fantje, le korajzo pa šnajd in beži kadar je kalt!

Pravijo, da je bilo 1. novembra okoli 100 ljudi na mariborskem kolodvoru in da so čakali na vlak iz Gorice, misleč, da bodo dobili naročene knjige Goriške Matice. Niso jih

še dobili, zato pa hodijo k vsakemu vlaku čakati. Ne ve se koliko časa bodo še hodili zato na kolodvor. (Se 14 dni. Čuk.)

Pravijo, da bo mariborska »Volksstimme« še večkrat konfiscirana, ako v Maroku res še dve leti miru ne bo.

Pravijo, da se je pivovarna Goetz v Mariboru odločila cene pivu zdajno znižati po ziml, ker se ne pije, jih pa tem bolj zvišati po letl, ko se bo pilo.

Pravijo, da se je začel avtopromet Maribor Ptuj in nazaj že 2. novembra zato, da ugledajo cesto za Avtobus z družbo.

Pravijo v Ljubljani, da si nekatera dekleta sama strižejo lase na »bubi« frizuro: če jih pa domači kregajo, se pa izgovarjajo, da so bile napadene.

Pravijo v Šiški pri Ljubljani, da bodo Čuka izgnali tja v Dravle, da ga bo požrla zaba, ljubljenska Dravle. Čuk si bo ob priliki ogledal tudi to žival.

Pravijo v Ljubljani, da na več krajih poslušajo v večernih urah radio predstave; tudi Čuk jo je že slišal, misli si pa je, ker je poslušanje brezplačno, da se darovanemu konju ne sme gledati na zobe.

Pravijo v Ljubljani, da se hodil nekaj deklet še v poznih jesenskih večerih hladit pod kostanje v Zvezdo. Ker Čuk ni tako nahven, bo enkrat zahteval lezitimacije.

Pravijo pri sv. Katarini, da tja zahajajo vedno turisti in turistovke; pa se včasih tudi zube; nazaj grede nabirajo cvetlice, iz katerih delajo vence. Marsikakšna bi rada zamenjala ta venec z drugim venčkom, ki pa ne raste ob poti, ampak zapuščen sameva tam v hosti.

Pravijo v Kamniški Bistrici, da si izletniki puščajo tam žigosat razglednice z žigom »Kamniško sedlo«. — Pa se potem hvalijo, kako strašansko so morali plezati po gorovju. Seveda taki turisti prinašajo domov mesto plantuk, palačinke.

Pravijo v Kranju, da so nekatere tvrdke zato že na robu propada, da bodo pozneje tembolj uspešno delovale, ko bodo z nova začele.

Pravijo na Jesenicah, da je tam gospodična, ki misli, da je samo ona na svett.

Pravijo na Jesenicah, da je J. zelo hud, ker mu je neki prijatelj prevzel »ta malo«. Čuk pa pravi, da naj se vsak nekoliko pokori.

Pravijo, da si je nekje zlomil nekdo roko, ko je padel iz lestve. O, te punčke!

Pravijo v Mariboru, da je v Apolo kinu virtuozi na glasovirju zato pod brvom in skrit, da ga sl. občinstvo ne bi nadlegovalo z gnillim sadjem in smrdljivim jajcam. Bog ga čuše mnogo let!

Pravijo v Mariboru, da namestava »Klub nočnih ptičov« zidati poslople, katero bi se naj imenovalo

»Deviški dom« za mariborske metulčke v rdečih klobukih in Bubi-kopf.

Pravijo, da je rakovškim poročevalcem Čuka zaprl sapo račun za karikature.

Pravijo na Banišicah, da so dekleta imela sejo radi zime, ker imajo prekratka krilca. Zdaj so sklenila, da bodo samo za pečjo sedela.

Pravijo, da se je v Budanjah tisti slavalok podrł, ki so ga mislile budanjke napraviti Jankotu ob njegovem prihodu domov. To pa zato, ker fantje niso mogli najti lestev, da bi se šli ženit k budanjiskim Francem in Nežkam; pa so kar slavalok privlekli pod okno in tako splezali po njem navzgor. Danes so ljudje praktični in zelo uvidovni. Čudno, da si še groba ne skopljajo kar naprej, kot so si budanjke spletle v »jitra«.

Pravijo pri Sv. Ani, da je tam neko deklo, ki ima za vsakega odprto srce.

Blagor njim, ki so usmiljenega srca, kajti oni bodo usmiljenjā tudi delezni.

Pravijo, da je neka budanjka tako zaručana v Jankota, da ga neprestano v Čuka deva.

Pravijo nekateri pri Sv. Ani, da se bode mogoče dotično deklo, ki je bilo v zadnjem »Čuku« vendarle poboljšalo, in to »Čuka« prav zelo vesel.

ČUDNO PISMO.

Neki zdravnik in sodnik v našem tŕgu sta se oba enako pisala. Bilo jima je ime Gulovič. Zgodilo pa se je, da je sodnik umrl in se je ravno v tem času podal zdravnik na daljše potovanje v Pariz. Od tu je poslal soprogi brzozjavko. Zgodilo pa se je, da je dobila brzozjavko vdova pokojnega Guloviča, mesto soproga živega. Vsa zavzeta je čitala: »Srečno došel sem. Strašanska vročina!«

TELEFON.

»Anica, Anica, za božjo voljo, kje je pa telefon?«

»Ah, papa, gospa Skržatova je poslala sem vprašat, če si ga lahko posluži in zato sem ga ji poslala tja. Samo tiste trakove je bilo tako težko potrgati!«

GOSPA VIPAVSKAJA.

Gospa Vipavskaja: »Kaj mislite, kdo je bil največji tolkač preprog?«

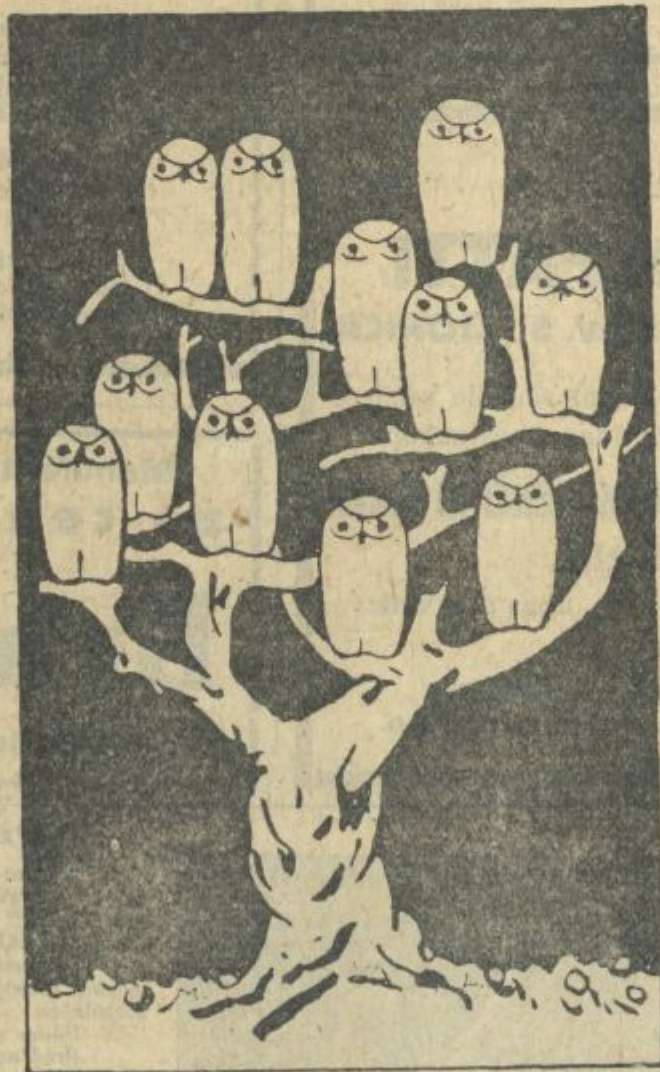
Gospa Oskova: »M... jaz mislim, da mladi... ja...«

Gospa Vipavskaja: »Ah kaj mladi... Jaz vam pravim, da je bil največji tolkač preprog Aleksander, Veliki!«

»???«

»No, ta je 20.000 kosov perzicev potokel!«

ČUKOV KOLEDAR za leto 1926

bo izšel koncem tega meseca in bo prinesel poleg nešteti novih slik poln koš novega in pristnega humorja, pesmi, humoreske in smešnice in tudi eno burko. Pripravite se za obilen smeh že zdaj in ne pozabite ga kupiti, kadar izide. Razprodajalci, naročite ga že zdaj. Ne zamudite!

»Ali Vam je že znano,
da CINIBURK v Idriji

prodaja vse časopise?

CINIBURK.

V URADU.

Uradnik: »Prosim gospod
šef za pet dni dopusta. Ho-

čem moja ženo presenetiti!
Šef: »A tako? Imate zopet
kako sumnjo!

Josip Kumar
Papirnica - knjigarna.
Tovarna trgovskih
registrov.
Knjigoveznica.
Konkurenčne cene.

VELIKA LIKVIDACIJA

kuhinjskih potrebščin
vse po nakupnih cenah
GORICA, V. Raštelu št. 20
VATT.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle naj-
kulantneje.

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci št. 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije,
nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH**Reklamna darila.**

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinjših nosnih rutic z ažurom;
2. — 3 brisače iz gobastega blaga, bele;
3. — 1 elegantna kombinacija za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt za čaj z prtici iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

LUIGI CALISSANO & FIGLI
ZALOGA VINA — ALBABogata izbira najfinejšega vina
v steklenicah:

Barbera — Freisa — Ba-
rolo — Brachetto — Ne-
biolo — Asti Spumante
Gran Spumante — Na-
mizna vina Grignolino
Bele vino v steklenicah.

Zaloga v zganjarni, Trg Sv. Antona 7.
GORICA

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. — Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

I. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpo-
vednim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Širite Čuka na pal'ci.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko
zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in
„Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi
imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan in Anker, kateri so za
umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk
brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brez-
plačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in
najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lasna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11.
Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo